

Nakonxipánban nyár van

Lóbálom lábam ágyam szélén
reszket rajtam a takaró
vacogó foggal nézem ablakom
odakint éppen szakad a hó

gyermek akarok lenni
szaladni valahol 40 fokban
szabadnak lenni végre
nem csak kuporogni a sarokban

behunyom hát szemeimet
s elrepítem elmém messze
tenger mélyén forgó
kesze-kusza kis szigetre

Nakonxipánban ébredek
Nakonxipánban itt a nyár
gyermekeim ide nézzetek
ordít velünk a napsugár

kabátzsebembe gyúrt zsebkendőm
kihajtom az égig s belefújom
Nakonxipán himnuszát
kedvesemtől elbúcsúzom

dúdolgatok egész úton
nótára kel mindenféle lidérc
alkat dalolják jó reggelt
szemben olvad épp a bérc

belefolyik poharamba
borom átvált vérhabosra
csak egy gondolat és
lám kutyából lesz szalonna

szúnyogokból galambok
szerelmeim belőletek
legyenek csúf varangyok
s sohse csókoljanak bennetek

én kis hazám törvénykönyvem
naplóm cetlim költeményem
por iszap és hamu vagy
s mind ezek is én belőlem

Nakonxipán enyém lennél
labirinth utcáid enyéme
itt hol egy ember sem él
csak én és a lidércek

anyaszült meztelen járkálunk
szemtelen süttetve magunkat
barnára földeden és néha
odaégünk de akkor förtelmesen

megmártózok egy szökőkútban
összepakolok egy szellemet
fehéret kacag rövidesen
s elrepítik a fellegek

mellészállok én is gyorsan
főnt elképzelem melledet
belebújok jó szorosán
irigykedjetekek seggfejek

de ha lehet akkor csöndesen
habár amúgysem hallanám
süket lettem ennyi béke és
csend után ó édes Nakonxipán

méz csordogál orrlyukadból
borízú hangod álomba ringat
dúdold nekem Szeikilosz dalát
még ameddig ki nem virrad

hogyan ameddig élek ragyogni fogok
nem fogok bántódni semmin
ezt én mondom nektek emberek
ne csacsogjatok ezen ennyit

mert rövid életem itt végtelen
idő nem vet véget semminek
csak kinyitom szemeimet
és előttem szerpentinek

tenger sőt inkább óceán
erdők mezők hegyek falvak
vörösforma kis habléány
takaróm egy korallzátony

alá vonszolnak piros delfinek
párnám egy puha sziklaszirt
s ha úgy érzem nem kellenék
soha többé senkinek

hát teremtek én olyat kinek igen
csak gondolok egyet s megjelenik
picinyem vagy picinyeim akár
jókedvemben leúszom a víz alá

magammal rántom a napot
az égre vetek pár csillagot
ha úgy akarom éppen
csillagködöt szórok az éjben

az első teremtésem mindössze
egy évig szeretett a másodikat
én szerettem addig a harmadik
nevét felvéstem egy márványtömbre

ideges nem vagyok csak
mindjárt agyvérzést kapok
de bizakodni még azért lehet
hogymajd a negyedik

aha és rámköszönt szia
de én egy holt nyelvet beszélek
dadogok magamban éppen
csak bálnám érti s visszaugat

ez a képlékeny vágyakozás
bennem képződött képtelenség
és nagyobb idióta
még sosem voltam ennél

na majd eljön ami nem akar
most itt van minden ami nincs
van szép ruha étel ital
s minden mi számomra kincs

te szépséges Nakonxipán
testemben te vagy minden
meridián la mia libertá
e la mia prigionia

mondjátok csibéim hogy
lehetne kidalolni a szabadság
szólamát mondjátok hogyan
ha nem így

hiszen ha
szabadságra vágyom
elrepülök hazámba
magányos Nakonxipánba

szemhéjaim zárom
elvégre se istenem se álmom
kinyitom majd pupilláim
ha valaki tudja mire vágyom

*A vers szó szerinti vagy torzított formában idézeteket tartalmaz Kormos Istvántól,
emellett Gulácsy Lajos munkássága ihlette.*